

jeg med om Aftenen paa Fædrenes Vis fortrøstningsfuldt at skylle Munden med et Fadervor. — Naa, lad os inte fordybe os i disse gamle Jammerskader!“ afbrød han pludselig sig selv og trykkede Haanden ind i Siden med et Smertegisp.

Per vilde være bleven alvorlig forarget over denne Tale, dersom han ikke havde forstaaet, at det var en dødssyg og lidende Mand, der i sin Forpinthed knap selv rigtig vidste, hvad han sagde. Af samme Grund lod han sig heller ikke ængste synderlig af hans mistrøstige Udtalelser; han saae, at Manden hele Tiden var mere optaget af sin egen Tilstand end af hans.

Endnu et Spørgsmaal gjorde han ham dog. Han sagde, at Bylivet og Byluften, saavidt han kunde mærke, ikke rigtig passede for ham. Om Professoren derfor ikke troede, det vilde være heldigt, om han søgte at indrette sig saadan, at han fremtidig saavidt muligt levede paa Landet?

„Jo, Gud bevares! Tag endelig paa Græs! Der hører vi dog hjemme. Til Stenbroen duer vi endnu inte i dette Slægtled. Og maaske heller inte i det næste. — Naa, men bliv nu liggende et Par Dage og faa Deres ærede Nerver lidt i Ro. En Spiseskefuld Bromkalium om Aftenen kan jeg ogsaa nok tillade Dem. Og saa forresten, kære Lidelsesfælle, lad os bære vore fortykkede Tarme med Taalmodighed! Vi skal forhaabentlig inte opstaa med dem i Evigheden.“

*

*

*

Per havde ikke Ro paa sig til at blive i Sengen længer end til den næste Morgen; og efter endnu et Døgn's Forløb tog han hjem til sig selv. Kort efter begyndte Øvelserne paa Landbohøjskolen, og han forsvandt atter helt i sit Arbejde.

Udenfor Frederiksberg Have og Vejene deromkring kom han derfor sjelden uden om Søndagen, naar han tog ind til Byen for at gaa i Kirke. Han havde stadig en Sky for den egenlige By og undgik saavidt muligt ethvert Møde med gamle Studiekammerater eller andre Bekendte. Engang i en Sporvogn var han kommen til at sidde skraas overfor en af sine forhenværende Medstuderende,